



*Τοπίες
μιας ζωής*





Milk Shake



A

[...]

πό το Σύδνεϋ ο Τάσος κι ο Γιώργης έφυγαν για να πάνε στο εσωτερικό της Αυστραλίας και να βρουν αυτούς που τους περίμεναν. Ο Δημήτρης έμεινε αρκετές μέρες μέσα στο πλοίο που αγκυροβόλησε μέσα στο λιμάνι του Σύδνεϋ, ώσπου να φορτώσει κάτι πρόβατα και μαλλιά. Στο διάστημα αυτό, όταν ευκαιρούσε, έβγαινε στη πόλη και την περιεργαζότανε. Κατά σύσταση του καπετάν Παύλου, επισκεπτότανε κάτι ρωμιούς μαγαζάτορες, γνωστούς του καπετάνιου από παλιότερες επισκέψεις του πλοίου στο Σύδνεϋ. Ο Δημήτρης βγήκε και κάμποσες φορές έξω από την πόλη, στα κοντινά μέρη της υπαίθρου. Εκεί πότε - πότε έσπρωχνε το έδαφος με το πόδι του, μα πουθενά δεν είδε να πετάγεται χρυσάφι...

Όταν επρόκειτο να φύγει το πλοίο, ο καπετάνιος πρότεινε στο Δημήτρη να μείνει, αν ήθελε, σαν μάγειρας, μα αυτός δεν δέχθηκε.

— Άσε με καπετάν Παύλε, να δοκιμάσω κι εγώ την τύχη μου σ' αυτήν την καινούργια χώρα. Αν δεν πάω καλά, σ' άλλο σου ταξίδι εδώ... Τότε μπαίνω στο βαπόρι σου, είπε.

[...]. Ο Δημήτρης, έμεινε σ' ένα ελληνικό μαγαζί στο Surry Hill*, που τηγάνιζε και πουλούσε ψάρια και πατάτες. Ήταν δηλαδή ένα από τα λίγα τότε fish and chips. Του παραχωρήθηκε ένα δωματάκι στο πίσω μέρος του μαγαζιού, που 'χε ένα ξύλινο πάγκο, που τον έκανε κρεβάτι του, αφού του έστρωσε δυο-τρία σακιά. Βοηθούσε στο μαγαζί κι έβγαζε το ψωμί του. Άρχισε μάλιστα να κάνει παστά ψάρια για το αφεντικό του και για τους πελάτες. [...]

Ύστερα από μερικούς μήνες, ο Δημήτρης, που μάθαινε σιγά - σιγά τα Εγγλέζικα, με τα χρήματα που είχε αποταμιεύσει [...] αγόρασε ένα δίτροχο καρότσι. Τούτο το γέμιζε κάθε μέρα με λαχανικά και φρούτα, που αγόραζε απ' την λαχαναγορά κοντά στο Ultimo*, και γυρνούσε στις γειτονιές του Σύδνεϋ, πουλώντας φρέσκα φρούτα και ζαρζαβατικά στις αυστραλέζες νοικοκυρές, που τον ξέρανε

* Surry Hill, Ultimo: προάστια του Σύδνεϋ



πια σαν Τζίμη. Μα και το επίθετό του από Λαλάς, το έκανε Λάλας, κατά πως ταίριαζε στα Εγγλέζικα. [...]

Η δουλειά του πήγαινε καλά κι έβγαζε σαν περιπλανώμενος πωλητής σχετικά καλό μεροκάματο. Μα ο νους του ήτανε για κάτι καλύτερο και πιο ξεκούραστο.

Όπως περνούσε από την γωνία Elizabeth Street και Market Street, εκεί που υπάρχουν σήμερα τα πολυώροφα καταστήματα David Jones, έβλεπε να υπάρχουν δυο τεράστιες ξύλινες παράγκες, άδειες και κλειστές. [...] Αυτές οι αχρησιμοποίητες παράγκες του μπήκαν στο μάτι.

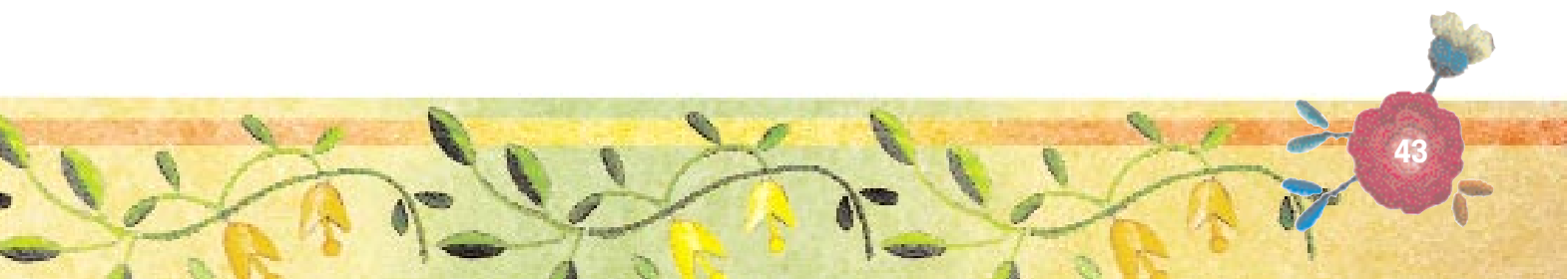
Ρώτησε κι έμαθε, πως κείνες οι παράγκες ανήκαν στο Δημαρχείο. Ενδιαφερόταν προπαντός για τη μία απ' αυτές, που ήταν στη γωνιά και την περιεργαζότανε για μέρες. Μια μέρα σηκώνεται και πάει στο Δημαρχείο. Αφού βρήκε τον αρμόδιο υπάλληλο, του είπε ότι θέλει να νοικιάσει κείνη την παράγκα, μια και την είχαν έτσι και στεκόταν άχρηστη. Ο υπάλληλος ξαφνιάστηκε με την πρόταση που του έκανε κείνος ο περίεργος ξένος και του είπε πως οι παράγκες επρόκειτο γρήγορα να σηκωθούν, γιατί το Δημαρχείο είχε αποφασίσει να πουλήσει το οικόπεδο.

— Δεν πειράζει, είπε, εγώ την θέλω όσο καιρό μένει εκεί. Και... θα σας πληρώνω ενοίκιο όσο μου ζητήσετε για την παράγκα!

Ο υπάλληλος γέλασε και του είπε πως δε γίνεται. Ο Δημήτρης δεν απογοητεύτηκε από την αρνητική απάντηση του υπαλλήλου, και δωσ' του και πήγαινε κάθε μέρα κι έβλεπε πότε τον έναν και πότε τον άλλον αρμόδιο, κι επέμενε σώνει και καλά να νοικιάσει την παράγκα!

Τους έκανε μάλιστα και θεωρία, πως τάχα θα 'ταν συμφέρον για τη Δημαρχία να έπαιρνε από το νοίκιασμα χρήματα. [...]

Λοιπόν του δώσανε το κλειδί της παράγκας κι ένα χαρτί, που ήταν η άδεια να την χρησιμοποιεί και οι όροι της χρήσης της. Ο Δημήτρης έφυγε τρεχάτος και πήγε να δει αυτό που κατέκτησε. Ξεκλείδωσε και μπήκε μέσα όλο χαρά. [...]





Την άλλη μέρα το πρωί έβγαλε ένα μακρόστενο τραπέζι στο πεζοδρόμιο, αράδιασε πάνω αρκετά ποτήρια, αφού τα 'πλυνε, και αρκετά από τα κυλινδρικά δοχειάκια. Έστησε στην άκρη του τραπεζιού από τη μία μεριά το μεγάλο δοχείο γεμάτο νερό, και στην άλλη μεριά το μικρότερο δοχείο που το γέμισε με γάλα. Πιο νωρίς πήγε και αγόρασε δυο κολόνες πάγου, τις φορτώθηκε στην πλάτη του μέσα σ' ένα σακί και τις αποθέτησε κι αυτές πάνω στο τραπέζι. Έβαλε μία κάτασπρη μπλούζα με μανίκια, κι ένα άσπρο σκούφο στο κεφάλι και στρώθηκε πίσω από το τραπέζι. Αυτή η διαδικασία γινόταν κάθε μέρα.

Στη συνέχεια έπαιρνε τα στρογγυλά τενεκεδάκια και τα γέμιζε από το μικρό δοχείο που είχε νερωμένο γάλα*. Ύστερα τα αράδιαζε πάνω στις κολόνες με πάγο, τις οποίες είχε σκεπάσει με τσουβάλια όπου είχαν ακάλυπτα μέρη. Τα τενεκεδάκια έλειωναν τον πάγο από κάτω τους και σχημάτιζαν λακκούβες στο σχήμα του δοχείου. Έτσι κρύωνε το γάλα που περιείχαν.

Από την πρώτη μέρα άρχισαν να μαζεύονται περίεργοι Αυστραλοί γύρω από το τραπέζι του Δημήτρη. Εκείνος έπαιρνε ένα τενεκεδάκι με το καπάκι του, που είχε το νερωμένο γάλα, το άνοιγε κι έβαζε μέσα λίγη σκόνη βανίλιας για να το αρωματίσει, το ξανάκλεινε και άρχιζε να το κουνάει πολύ δυνατά. Εάν τύχαινε και το καπάκι του δοχείου δεν έκλεινε καλά και χυνόταν το γάλα, τότε έβγαζε το καπάκι και σφράγιζε το δοχείο με την παλάμη του. Από το πολύ το κούνημα το γάλα, που είχε κρυώσει για καλά στον πάγο, άφριζε. Τότε το έχυνε σ' ένα ποτήρι και το πρόσφερε σε κάποιον απ' αυτούς που ήταν κει τριγύρω. Οι Αυστραλοί τον ρωτούσαν: Τι είναι αυτό;

Κι αυτός απαντούσε κορδωμένος:

— Milk shake: Κάνει μόνο μισή πέννα το ποτήρι. Και προσθέτε: Very good and healthy for you! Όσοι το δοκίμασαν τους άρεσε, πλήρωναν τη μισή πένα και ξερογλειφόντουσαν... Έτσι έγινε γνωστό και καθιερώθηκε το milk shake στο Σύδνεϋ και σ' όλη την Αυστραλία από τότε. Σιγά - σιγά το περίεργο και δροσιστικό ποτό του Δημήτρη Λάλα μαθεύτηκε και έγινε δημοφιλές.

**Κώστας Σταματιάδης
(Αυστραλία)**

* νερωμένο γάλα: προσθέτω νερό στο γάλα για να το κάνω λιγότερο δυνατό, για να το νοθεύσω

